

Píše se rok 1248. Věk lidí a mágů, kteří však touží jen po moci a bohatství jejich chamtivost však uvrhne svět do temnoty, ze které není uniku...

1. Kapitola – Temné doly

„vítejte, můj pane, u uhelných dolů v Novgorodu.“

„děkuji, věřím, že děláte pokroky.“

„ale jistě zrovna nedávno jsme vykopali novou chodbu, kde jsme našli další ložiska uhlí. Však máme tu i takový menší problém v jedné chodbě se nejspíš usadila nestvůra.“

„cože jak je to možné?“

„už jsme přišly o tři dělníky můj pane.“

„dobrá, purkrabí zavolejte sem toho muže, ať nás té potvory zbaví.“

Purkrabí kníže Emír Delag na nic nečekal a povolal své sluhy.

Za hodinu se u krčmy Zlatá hůl zastavil královský sluha. Přivázal koně k plotu a vešel do krčmy. Sluha byl mile překvapen v hospodě u stolů příliš lidí nesesedělo. Napravo seděl zachmuřený chlap, koukající do džbánu piva. Jakmile spatřil sluhu dopil rychle pivo a chystal se k odchodu. Za ním seděla pohledná dívka s dlouhým copem. U krčmáře uprostřed hospody na židli seděl mladý muž v kazajce. Na židli vedle byl opřený meč se stříbrnou čepelí. Sluha přistoupil.
„hledám zaklínače Telforda z Yonu.“
Muž před ním se otočil.
„to jsem já co chcete?“
„král Novgorodu potřebuje vaše služby u uhelného dolu.“
Zaklínač dopil a vyrazily.
„a konečně zaklínač dorazil, mám tu pro tebe práci. V jedné chodbě máme netvora zabíjející mé dělníky.“

„a co odměna?“

„zaplatím ti 300 librů.“

Najednou příběhlo ke králi dítě.

„tati já chci jít taky!“

Zaklínač si přeměřil dítě dlouhým
pohledem.

„může to být nebezpečné.“

„jen běž podívej se jak bojují zaklínači.“

Chlapec popadl dýku a vyrazil k dolu.

Vstoupili do dolu, zaklínač zapálil
pochodeň a spolu s chlapcem pokračovali
temnými chodbami. Cítily pach krve věděli,
že už jsou blízko. Zaklínač se zarazil, předal
pochodeň chlapci a vytasil svůj meč.

V chodbě před ním už stvůra hodovala na
dělníkovi.

Chlapec si jí opožděně všiml a vytáhl dýku.

„co je to za stvůru?“

„pššt, to je mantichora velmi nebezpečná.

Drž se vzadu ta dýka by tě nezachránila.

Jak se vůbec jmenuješ, chlapče?“

„já jsem Tomas syn krále Werila I.“

Mantichora byla k nim zády soustředila se na ohlodávání masa dělníka. Tělo měla silné s hřívou. Byl to skoro lev, jen ocas byl škorpiona se smrtícím jedem.

Jed byl schopný paralyzovat jakoukoliv oběť. Mantichora se vyskytuje na polích a u měst kde hledá svou potravu. V dole by se neměla vyskytovat je tu na ní velký chlad a vlhko.

Mantichora si jich konečně všimla. V rychlosti se vrhla na zaklínače. Zaklínač udělal obrat a zasáhl bok břicha. Krev vystříkla na zem jako proud, ale stvůru to nezastavilo dále chňapala po zaklínači. Ten se zkušeně vyhýbal, musel být na pozoru škorpionský ocas se vlnil a byl připraven kdykoliv bodnout.

A další obrat.

Zaklínač přesekl jedovatý bodec, stvůra zařvala bolestí. Bodec odpadl na zem, začala se z něj valit zelená smradlavá tekutina.

Stvůra s bolestmi
vyklouzla rozbořenou chodbou a snažila se
zaklínači utéct. Zaklínač nemohl dovolit,
aby unikla a tak se pustil za ní.

„chlapče, za mnou!“

Vešly do další místnosti ale mantichora tam
nebyla.

„kde může být?“ ptal se chlapec rozhlížejíci
se po místnosti.

„tamhle je světlo.“

Prodraly se pavučinami až k díře vedoucí
ven z dolu. Vyšly ven na obilnou louku.